

και θα δεις
ποσο ευκολα πεθαινω.
Τζαμπα Θεος
με λιγα λογια.

4

Ζωντας με τους αλλους
χανω
—τον εαυτο μου.

5

Βλεποντας το νερο να
γινεται νερο απο μονο του
—αντιθετα με το κοκκινο.

6

Νερο.
Ε, και λοπον;
Ειναι λογος αυτος
να γαβγιζουν οι σκυλοι;

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

Και τοτε, αφου μιλησε ο αγγελος και ειπε τα λογια που δεν πρεπει να πω, τοτε ανοιξε στον ουρανο, λιγο πιο πανω απο τον οριζοντα μια πορτα που πρωτα φαινοταν πως δεν οδηγει πουθενα. Και σηκωσα τα ματια και τα εφερα στο υψος που χρειαζοταν για να κοιταξω μεσα απο την πορτα, μα δεν μπορουσα να δω, γιατι κατι σαν καπνος, ομως πιο πηχτο εμοιαζε να βγαινει απο μεσα. Και τοτε ακουστηκε φωνη μεγαλη στον αερα που ειχε γεμισει καπνους, και ελεγε: «Ο χωρος που θα αντικρισεις και θα γνωρισεις τωρα, ανθρωπε, ειναι ο δικος σου χωρος, και φτιαχτηκε για σενα πριν φτιαχτεις εσυ, και σε περιμενε απο τοτε. Ο καιρος, εφτασε να κατοικησεις σε αυτο το χωρο, για να χηρεις και συ και οι απογονοι σου». Και αφου ειχε πει αυτα η φωνη, οι καπνοι που εβγαιναν απο την πορτα με ειχαν ηδη τυλιξει και δεν εμενε πια χωρος για να πεσω. Τοτε

με κυριεψε ζαλη, και μου φανηκε πως ημουν ξανα μωρο, και μολις με ειχε γεννησει η μανα μου, και γελουσα, γελουσα πολυ. Και ολοι οι ανθρωποι γυρω μου μου φαινοντουσαν πιο ομορφοι και πιο γεροί απ ο,τι ηταν. Εγω σα να μην ειχα σωμα δεν αισθανομουν ουτε τα σεντονια, ουτε ειχα αναγκη να αναπνεω, παρα θυμαμαι πως εβλεπα, εβλεπα καλυτερα απο ποτε. Και στο βαθος, πισω απο τον πατερα μου, ειδα τη μορφη που εμελλε να παιζει το σημαντικότερο απο τις αλλες ρολο στη ζωη μου, και θυμαμαι πως αυτη εκλαιγε, εκλαιγε πολυ. Και τοτε, πριν προφτασω να καταλαβω τι ηταν αυτο που την εκανε να κλαιει, ενιωσα να ζαλιζομαι να ζαλιζομαι παλι, και αυτη τη φορα ενιωσα ενα ελαφρο πονο στο στηθος, και ξαφνικα ειδα πως ημουν πεντε χρονων και καθομουν εξω απο το σπιτι του πατερα μου και πως επαιζα με τα χωματα. Και τοτε καποιος ξενος ηρθε και αφου μιλησε στη μανα μου και την εκανε να κλαφει, ηρθε σε μενα και αφου με κοιταζε καλα, εσκυψε να μου δαγκωσει τ αυτι. Και τοτε φοβηθηκα πολυ, γιατι τον ανθρωπο αυτο τον εβλεπα στους εφιαλτες μου, και εβλεπα και τη μανα μου που εκλαιγε. Απο το φοβο αρχισα παλι να ζαλιζομαι, και αυτη τη φορα, πριν να δω τιποτα αλλο, ειδα ενα αγαλζιο αγγελο-σημαδι πως οι θυμησες θα περνούσαν στην ηβη- και ο πονος στο στηθος μου εγινε ακομα πιο δυνατος. Και τουτη τη φορα ειδα πως ημουν δεκατεσσαρων χρονων ομορφο παιδι, και πως ειχα μακρια μαλλια και λαμπερα ματια. Και πως εκανα ερωτα με ενα φιλο μου, και τη στιγμη που τον αγαπουσα πιο πολυ απο ποτε, μπηκε στο δωματιο ο πατερας μου, και αφου εδιωξε το φιλο μου, αρχισε να με δερνει με μανια και μισος. Ετσι ζαλιστηκα παλι, μα αυτη τη φορα αργησα να δω αλλο οραμα, γιατι ο πονος στο στηθος μου γινotan πολυ δυνατος, και οταν σταματησε να δυναμωνει, ενιωσα πια οτι το στηθος μου θα εσπαγε. Και αυτη τη φορα που ηξερα οτι θα ηταν η τελευταια, ειδα πως ημουν δεκαοχτω χρονων, ομορφος σαν αγγελος, μα πολυ λεπτος και με λυπημενο προσωπο. Και ξαναειδα τοτε την μορφη που διαφεντευε κρυφα ολη μου τη ζωη, και ηρθε καταπανω μου, και αρχισε να με χτυπαι με ενα μαχαιρι. Κι εγω πονουσα πολυ, μα οσο πονουσα, τοσο της ελεγα πως την αγαπω και της φιλουσα τα τρομερα της χερια. Και οσο πιο πολυ χτυπουσε, τοσο μεγαλωνε ο πονος στο στηθος μου και ζαλιζομουν, τοσο πολυ, που οταν πια εσπασε το στηθος μου, καταλαβα πως θυμομουν

τη στιγμή που ειχα πεθανει. Και τοτε, μου περασε η ζαλαδα εντελως, και ειδα πως οι καπνοι ειχαν φυγει, και πως βρισκομουν σε μια ομορφη κοιλαδα με κρινους και παπαρουνες. Και στη μεση αυτης της κοιλαδας, διπλα στο ποταμακι, στεκοταν η μορφη που τοσο ειχα αγαπησει, μα δεν κρατουσε μαχαιρι, τωρα, παρα ειχε ανοιχτα τα χερια και με καλουσε κοντα της. Και ετρεξα και την φιλησα, κι ας μου μη χε δώσει παρα πονο, τωρα μου τα δινε ολα οσα ειχε, και ενωθηκα μαζι της και τελειωσα. Και απο κει και περα ζω ευτυχισμενος και απολυτος, και σπερνω αγαπη στους αιωνες των αιωνων.

Α μ η ν

ΘΕΩΝΗ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ

1

Βαραει ενα σαξοφωνο
με μπλε φουννντακι
φουσσσσκωτο μαγουλακι
και ενα δυο ενα δυο
σκαει ενα ημιτονο
σε τοοοοο φα μινορε.
Αν δεν υπαρχει
υποκλινομαι
δημιουργω
και φευγω
(ντεφι).

2

Τι μικρες που ειναι οι κουκιδες
Γιατι ειναι τελείες, τέλειες στιγμες.

3

Φτερα
κοτες κοιτοπουλα
πανω στην καπελιερα.
Μορφη κυνικη